

Nieuwsbrief

2020

*“En ook prijzen we ons zelfs gelukkig onder alle ellende,
omdat we weten dat ellende tot volharding leidt,
volharding tot betrouwbaarheid, en betrouwbaarheid tot hoop.”
(Romeinenbrief 5:3-4)*

Beste lezers,

We hopen dat het goed met u gaat. Deze wens heeft in deze tijd zijn volle betekenis. Niemand van ons ontkwam aan de impact van de epidemie, zij het door de verplichte isolering, door gezondheidsproblemen, door verlies van werk, en voor sommigen zelfs het verlies van een naaste. Het is moeilijk, omdat het einde nog niet in zicht is.

Deze uitgave van ‘Ik help een kind’ is ontstaan in de context van Covid19 in Rwanda. U vindt er getuigenissen over wat de scholieren, die u ondersteunt, dagelijks meemaken. Al meer dan acht maand zijn de scholen in Rwanda gesloten. Het Ministerie van Onderwijs heeft een lessenspakket samengesteld voor het lager en middelbaar onderwijs, dat via radio en televisie wordt uitgezonden. De studenten van het hoger onderwijs volgen de cursussen via Internet.

U zult merken dat de situatie kritiek is en dat uw bijdrage aan ‘Ik help een kind’ cruciaal is voor het welzijn van deze jongeren.

We willen deze uitgave van de Nieuwsbrief afsluiten met een kerstverhaal om, zo hopen we, het dramatisch einde van dit jaar 2020 te verzachten.

Niemand van ons wil deze beproeving meemaken. Nochtans, God gebruikt onze ellende om in ons hoop te wekken. Het vervolg van de Bijbeltekst, die hier bovenaan staat, luidt: *“ Deze hoop zal niet worden beschaamd, omdat Gods liefde in ons hart is uitgegoten door de Heilige Geest, die ons gegeven is”*. (Rom. 5:5)

Moge God zijn werk door ons verwerkelijken!

Jonathan Mpsi Mayala,
Uitvoerend Secretaris

Verantwoordelijke voor het project 'Ik help een kind'
Dominee Rose Marie IBYISHAKA
PRESBYTERIAANSE KERK IN RWANDA (EPR)

Leden van de commissie diaconie van de EPR

Op politiek vlak is het land rustig, maar op economisch vlak is het BNP aanzienlijk gezakt als gevolg van de pandemie.

In de strijd tegen de uitbreiding van Covid19 zijn alle scholen, alle kerken en alle gebedsplaatsen gesloten sinds 15 maart 2020.

Veel mensen hebben moeilijke ogenblikken doorgemaakt. De onderwijzers van de privé scholen zijn niet meer uitbetaald. Alle moeilijkheden hebben ook een impact op de predikanten en het personeel van de religieuze instellingen.

Met de lockdown hebben vele mensen, vooral inde privé sector, hun werk verloren. De dagloners en de tijdelijken hebben ook hun werk verloren door de sluiting van handelszaken met impact op het transport: de werven liggen stil evenals de andere activiteiten die een inkomen garanderen. Het aantal werklozen is sterk gestegen in dit land.

Het leven is veel lastiger geworden: de prijzen op de markt zijn verdubbeld en zelfs de prijzen van het transport. Covid19 veroorzaakt voor de gezinnen ook extra uitgaven. De aankoop van mondmaskers en materiaal om de handen te wassen is voor arme families een groot probleem.

NIEUWS VAN HET PROJECT 'IK HELP EEN KIND' IN RWANDA

Wij beleven nog altijd een bewogen schooljaar, waarin niets kan beslist worden. (Dit is het geval in vele landen, maar vooral in Rwanda waar we scholieren en studenten ondersteunen).

De hele samenleving, op internationale schaal, moet zich grondig aanpassen. Onze gewoontes, onze relaties, onze levenswijze zijn sterk en voor altijd in vraag gesteld door Covid19.

Bij Protestantse Solidariteit peilen we hoezeer deze veranderingen de gewoontes in het leven van de scholieren en studenten die wij ondersteunen, verstoord hebben.

Het Ministerie van Onderwijs heeft een lessenkpakket samengesteld voor het lager en middelbaar onderwijs, dat via radio en televisie wordt uitgezonden. De studenten van het hoger onderwijs volgen de cursussen via Internet.

De afwezigheid van contact met leraren en schoolkameraden, het verlies van het schoolritme, de angst om de kinderen en hun naasten, de aanpassing aan nieuwe vormen van communicatie, leren omgaan met het naleven van de sociale afstand en de verboden gebaren, zijn nieuwe moeilijke obstakels.

Dankzij de collectieve opgelegde discipline is het virus in Rwanda teruggedrongen. Maar het is nog niet voorbij. Niemand weet wanneer de scholen weer open gaan, noch hoe de gezondheidssituatie zal zijn.

Tegenover deze onzekerheden willen we blijven vertrouwen op God.

Moeten we ons concentreren op onze angst of de blik werpen op hem die groter is dan dat? In onze zwakheid, onze broosheid, kunnen we nog rekenen op de kracht en de zekerheid van onze schepper, die dezelfde blijft en die ons begeleidt.

Als onze beslissingen en onze projecten worden weggevaagd door omstandigheden, worden we ons bewust van onze afhankelijkheid van onze Vader, die onze noden kent en die voor ons zorgt.

Dank, oneindige veel dank, om door te gaan met de steun aan onze scholieren en studenten, in goede en slechte dagen.

Ontdek het getuigenis van een leerling die in deze moeilijke periode door 'Ik help een kind' gesteund wordt.

We blijven rekenen op uw solidariteit evenals op uw gebeden

Ik heet Joseline IKUNDABAYO

Ik ben lid van de EPR, de gemeente van Kabarondo, Zinga Presbyterie, Oost-Provincie.

Ik zit in het tweede jaar van de scholengroep Nyamirama-Kayonza.

Ik geniet van het project 'Ik help een kind' en sinds de Covid19 crisis ben ik verplicht om de cursussen thuis te volgen via de radio.

Het probleem is, dat, als ik studeer door de les op de radio te beluisteren, dat ik geen vragen kan stellen als iets mij is ontsnapt. Ook, dat we soms stroomonderbrekingen hebben en ik geen toegang meer heb tot de les. Of, als ik andere bezigheden in huis moet doen, ik mijn schoolwerk moet laten vallen en ik een deel van mijn lessen per radio mis, wat erg frustrerend is.

Joseline bevestigt ons dat ze thuis is sinds de sluiting van de scholen op 15 maart 2020 vanwege de pandemie. Ze zegt ook: *Ik mis heel erg mijn klasgenoten. Ik was bang dat ik dit jaar niet zou slagen en niet zou overgaan. Maar dank zij de kans om de lessen via de radio te volgen, voel ik mij toch veel rustiger.*

Weet je, ik ben geboren in een arme familie die niet de middelen heeft om me naar school te sturen. Daarom dank ik God dat ik onder de leerlingen uitgekozen ben om te genieten van een studiebeurs.

Moge God allen die me helpen om mijn studies te betalen zegenen! Ik dank ook de kerk.

MOEILIJKHEDEN

Vanwege Covid19 zitten de kinderen sinds 15 maart thuis. Ze zijn zogezegd in een 'verlengde vakantie'. Het is moeilijk voor velen, want hun leraars of ouders kunnen hen niet de juiste omkadering geven, ook omdat de familiale situatie dit niet altijd toelaat. Velen voeren een gevecht om te overleven. Dat de scholen en de meeste kerken gesloten blijven is een ramp voor de omkadering van de kinderen.

PERSPECTIEVEN

We denken dat we de nodige maatregelen moeten nemen zodat de laatstejaars hun studies digitaal kunnen beëindigen. Ze hebben een laptop nodig en toegang tot het Internet. Daarnaast moeten we de procedure in de strijd tegen de verspreiding van Covid19 aanpassen aan de huidige context met het budget dat ons ter beschikking staat.

CONCLUSIE

Covid19 heeft invloed gehad op de goede gang van zaken van dit project. De leerlingen hebben hun schoolgeld betaald. Maar op het einde van het eerste trimester moesten ze naar huis en dat, voordat ze hun examens konden afleggen.

Ondanks dat kunnen wij bevestigen dat het project een zegen is voor de kinderen, voor hun families en voor de Presbyteriaanse kerk in Rwanda. Allen zijn u dankbaar, dat u van ver of dichtbij betrokken bent bij het project 'Ik help een kind'.

Protestantse Solidariteit dankt u van harte voor uw giften, die Joseline en haar vriendjes de kans geven om toegang te hebben tot een beter onderwijs.

Goed nieuws voor al onze donateurs

**Een beslissing van 12 juni 2020
door de 'Superkern' van de regering.**

**Een aantrekkelijkere belastingvermindering
voor giften gedaan in 2020, moeten de vrijgevigheid
in tijden van Covid19 stimuleren.**

**DE BELASTINGSVERMINDERING
VOOR GIFTEN GAAT
van 45 naar 60%**

**Het aandeel van het netto-inkomen dat in aanmerking komt
voor de belastingvermindering van giften
wordt verhoogd van 10 tot 20%**

“Een glimlach die goud waard is”

Een kerstverhaal

Herkomst onbekend

Er was eens een oude herder die hield van de nacht, de stilte, de hemel vol sterren.

Alle sterren kende hij bij naam. Terwijl hij naar hen keek zei hij dikwijls tegen zijn kleinzoon: "Hij zal komen".

- Wanneer zal hij komen? vroeg de jongen

- Weldra!

De andere herders lachten.

- Weldra! Jij herhaalt dat al sinds jaren!

De oude herder luisterde niet.

Maar hij maakte zich wel zorgen, omdat zijn kleinzoon ook begon te twifelen.

Wie zal zijn woorden herhalen als hij er niet meer zal zijn? Deze woorden, die profeten al zo lang geleden verkondigd en herhaald hebben?

- Oh, mocht hij maar vlug komen!

Zijn hart was vol van verwachting.

- Zal hij een gouden kroon dragen?
vroeg de jongen ineens.

- Jazeker.

- En een zilveren zwaard?

- Natuurlijk!

- En een purperen mantel?

- Misschien.

De kleinzoon scheen tevreden en gelukkig.

Zittend op een rots, begon de jongen op zijn fluit te spelen.

Op een dag vroeg de grootvader:

- Wil je ook spelen voor een koning zonder kroon, zonder zwaard, zonder purperen mantel?

- Nee, natuurlijk niet, antwoordde de jongen. Een koning zonder kroon, zonder zwaard, zonder purperen mantel, is dat een koning?

Zal hij mij betalen voor mijn lied? Ik wil goud en zilver voor mijn spel!

De jongen verwachtte dat iedereen grote ogen zou opzetten en hem zou benijden.

De oude herder werd droevig. Hij vroeg zich af wie wel zo'n gouden hart kon hebben, om een koning zonder kroon en rijkdom te ontvangen.

Die nacht verschenen de tekenen die hij had verwacht. De hemel was helderder dan gewoonlijk en boven Bethlehem schitterde een prachtige ster.

Engelen, gehuld in licht, verkondigden een blij nieuws: "Schrik niet!" "Vandaag is een Redder geboren!"

De herdersjongen zette het op een lopen, het licht tegemoet. Onder zijn jas hield hij zijn fluit stevig tegen zijn borst geklemd. Hij kwam als eerste ter plekke en zag een pas geboren kindje. Het was in doeken gehuld en sliep in een kribbe. Een man en een vrouw keken heel gelukkig naar de baby.

De grootvader en de andere herders kwamen er ook aan en vielen op hun knieën voor het kindje.

- Was dit de beloofde koning? Nee, dat was niet mogelijk, dat was een vergissing. Nee, nooit zou hij hier zijn liedjes spelen.

Ontgoocheld vertrok de herdersjongen en liep terug, de donkere nacht in. Hij zag zelfs het licht niet meer dat rond de grot steeds sterker schitterde.

Opeens spitste hij zijn oren. Wie hilde er in de nacht? Nee, hij wilde niets horen en haastte zich verder; maar het huilen hield niet op.

- Wat, als dit het kindje is dat mij roept? vroeg hij zich af.

Hij hield het niet meer uit en ... keerde plots terug.

Hij zag Maria en Jozef en de herders die het kindje probeerden te troosten.

Het was sterker dan hemzelf: heel langzaam haalde hij zijn fluit vanonder zijn mantel en begon te spelen voor het kind.

En van zodra het lied klonk, zo mooi en zuiver, werd het kindje stil, met een laatste snikje in zijn keeltje. Het keek naar de herdersjongen en gaf hem een glimlach.

Toen begreep de herdersjongen, diep in zijn hart, dat deze glimlach meer waard was dan alle goud en zilver van de wereld.

